

den, at Krigsskatloven af 1863, derved at den udkom samtidig med Tarifloven, saa at sige var bleven en integrerende Bestanddel af denne. Jeg tror ikke det har Noget paa sig, men det er altid anført mod at ophæve denne Lov i og for sig. Nu derimod gjør man den rigtige Slutning, at, da Spørgsmaalet kommer til at foreligge, har Befolkningen Krav paa at befries for Krigsskattoldens Beløb, altsaa 2 Millioner paa Varer og 1,300,000 Kr. paa Brændevin, og denne Fordring forekommer det mig berettiget at fastholde, medmindre der bliver fyldestgjort andre Krav, som Befolkningen med Rette kan stille. Jeg sigter her til sociale Refor-mer, som man skylder den Del af Befolkningen, der væsentlig har baaret Skatten i de mange Aar. Specieelt sigter jeg til Alderdomsforsørgelses-spørgsmaalet. Den høitærede Finanzmini-ster er endnu i Gjæld til os for et saa-dant Forslag. Han bebudede under Finanz-lovens første Behandling, at han mulig endnu i denne Samling vilde fremkomme dermed, og skulde det blive Tilfældet og det havde nogen Udsigt til at gaa igjen-nem, kan jeg forstaa, om man vilde slaa noget af paa den Fordring at slippe disse Noget over 3 Millioner Kroner, som Krigs-skatloven har paalagt Befolkningen. Men indtil dette sker, tror jeg, man gjør Ret i at fastholde den nævnte Fordring.

Naar man nu undersøger dette Lov-forslag, som det er kommet til os fra Lands-thinget i sine Enkeltheder, skal jeg ikke negte, at jeg deri finder aldeles fortræffelige Med-sættelser og Borttagelser af Toldsatser, som have thyget meget haardt paa Befolkningen. Jeg skal først nævne Kul. Kul er her fore-slaaet at skulle være toldfrit. Det anser jeg nærmest for et Offer overfor Storindu-strien. (Afbrydelse). Ja, den har sin store Berettigelse, og det er en meget heldig Ting, at vi i et Land, som ikke producerer Kul, gjøre disse saa billige som mulig. Allerede Skibsfragten tynger jo meget paa dette al-deles nødvendige Grundlag for enhver In-dustri. Altsaa dette er en Indrømmelse mod Storindustrien. Men saa kommer der en anden Frigivelse, paa hvilken jeg i den me-nige Befolknings Interesse sætter den aller-største Pris, og det er Toldfrihed for Pe-troleum eller som den kaldes Stenolie. Det er en væsentlig Position, en væsentlig Ind-tægt, hvorpaa den høitærede Minister der har givet Afkald, og jeg kan forstaa, at den høitærede Ministers Hjerte har blødt, da han gjorde det; thi man vil vanskelig træffe et bedre Skatteobjekt end Petroleum. Det er en grov Vare, der er let at kontrollere, hvor der ikke kan være Tale om Smugleri,

og det er tillige en Vare, der gaar omkring i meget smaa Portioner, ogsaa til den fattige Befolkning. Som sagt, det er en meget let fortoldelig Vare, en Vare, hvis Omsætning er i Stigen, og hvor altsaa ogsaa Tolden vil være i Stigen. Men desuagtet har den høitærede Minister efter indtrængende Op-fordring fra Landstingets Side ladet denne Position gaa ud, og nu da Petroleum anvendes i saa stort et Omfang, ikke blot som Belysningsmiddel, men ogsaa som et Mittel til at koge ved, har det den aller-største Betydning for Fattigfolk, at Petroleum bliver, lad os sige 4 à 5 Ore billigere pr. Pot. En Pot koster nu 18 Ore, og kan den faaes 4 Ore billigere, saa betyder det over-ordentlig meget for Fattigfolk, da de derved sættes istand til paa en let Maade at faae varmet deres Madvarer, hvilket jo er en overordentlig heldig Foranstaltning. Stedet-for at de tidligere maatte spilde megen Brændsel paa Komfurerne, kan nu en Ubetyde-lighed af Petroleum med de fortrinlige Apparater, som man nu har, fuldstændig erstatte Brændsel. Dette er altsaa en Med-sættelse, hvorpaa jeg lægger den største Vægt. Fra et Handelsstandpunkt har man hørt udtale den modsatte Anskuelse, saavel i det andet som i dette Thing. Man satte ikke Pris paa denne Medsættelse. Man erklærede det for en Vare, der var let at beskaffe, og man havde hellere set, at den var bleven benyttet i sidste Dieblis som Kompensations-gjenstand; men vi herinde, som repræsenterer det menige Folks Interesser, maa lægge den allerstørste Vægt paa denne Artikel. Det Samme gjælder om Ris. Det er en human Betragtning, der har ført Landstinget til at give dette meget sunde Næringsmiddel fri, hvorved den fattige Be-folkning sættes istand til at faa Del i dette Næringsmiddel, som man tidligere kun kjendte ved høitidelige Leiligheder. (Afbrydelse af Bajer). Det har det ærede Medlem Ret i, det er den sidste Rest af Korntolden, thi Ris er jo ogsaa Korn. Noget Lignende gjælder om Salt, som ikke blot kommer den store Industri, men ogsaa det daglige Liv tilgode. Jeg finder altsaa, at der gennem Landstingets Behandling af denne Sag gaar en human Betragtning overfor den fattige Del af Befolkningen, og derfor sætter jeg stor Pris paa det Lovforslag, som er kommet fra det andet Thing. — Vil man nu undersøge, hvilket finantzielt Resultat dette Lovforslag vil give, da har jeg hørt flere forskellige Meninge- udtalelser derom, og jeg for mit Vedkommende er kommen til et lignende Resultat. Saavidt jeg har kunnet se, er der ogsaa foretaget en ikke ringe Med-